

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. O. i Z. O.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt [...], [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz uczestniczki od wnioskodawców kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżący wskazał na pięć zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni art. 292 k.c.

Zagadnienia prawne i bardzo obszerny wywód dotyczą kwestii zasiedzenia służebności przesyłu lub służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu i dotyczą zasiedzenia strefy technicznej, zakresu twierdzeń wnioskodawcy koniecznych do zamieszczenia we wniosku, problemu dobrej i złej wiary, w tym momencie decydującego dla jej przyjęcia oraz czy możliwe jest zasiedzenie służebności w sytuacji, gdy Skarb Państwa jest właścicielem nieruchomości i sam pobudował urządzenie przesyłowe. Przytoczenie pytań w sposób dokładny nie jest możliwe, bo niektóre z ich zajmują kilka stron tekstu, są trudne do zrozumienia i wadliwe konstrukcyjnie i merytorycznie. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierzają wnioski w tym zakresie. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienia zawierające szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego w odniesieniu do służebności, nie jest możliwa. Ponadto wskazane zagadnienia były przedmiotem rozstrzygnięć w wielu sprawach a orzeczenia przytoczone we wniosku nie mogą im zaprzeczyć mimo rozbudowanej i wybiórczej argumentacji skarżącego zaprzeczającej każdej kwestii dotyczącej materii stanowiącej rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Wskazane orzeczenia

pochodzą z ubiegłych lat i nie odpowiadają nowej i ustalonej linii orzecznictwa. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącą Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie. Nie można uznać, że wskazane przepisy budzą poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej ich wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą. Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest wskazanie Sądowi drugiej instancji w jaki sposób trzeba rozstrzygnąć sprawę lecz odpowiedź na nowe zagadnienie prawne, które wyłoniło się w toku postępowania przed tym sądem. Znaczną część uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w tych orzeczeniach, które zostały przytoczone zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jak i w skardze kasacyjnej. Jest to przy tym polemika zawierająca subiektywne poglądy skarżącej i argumenty odnoszące się do okoliczności faktycznych, pozbawione charakteru ogólnego, uniwersalnego. W istocie przedstawione zagadnienie sprowadza się do pytania, czy sprawa została prawidłowo rozstrzygnięta na gruncie art. 292 k.c., a argumentacja w dużej mierze opiera się na okolicznościach odbiegających od ustalonych w sprawie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 3, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018, poz. 265).

jw